

KOLLÉGIUM

Szakmai - módszertani, információs folyóirat

A tartalomból:

- ▶ Kollégiumi szakmai nap 3.old.
- ▶ Regionális KI MIT TUD? 4/8.old.
- ▶ Kollégista élet 12.old.

XVIII. évfolyam

2008.

5-6 .szám

Érseki Szent József Kollégium, Eger

15 éves az Érseki Szent József Kollégium

Immáron hagyomány intézményünkben, hogy a tavasz beköszöntével megemlékezünk névadónkról, Szent Józsefről, Szűz Mária jegyeséről, a családapák példaképéről. Fontos a megemlékezés, a példaállítás, hiszen zűrzavaros, értékeket felborító és megmásító világunkban a valós és tiszta értékkel rendelkező emberek, az igazi „sztárok”.

Az idei év különösen fontos volt számunkra, mert immáron 15 éve, hogy ismét keresztény módon fejezhetjük ki hitünket. Ezen falak között lelkeket ápoló, igazi nevelőmunka folyik. Nagyon fontos a gyermekek nevelése. A rendszer-váltás óta pedig mintha háttérbe került volna ez a fontos feladat a világban.

Az idei jubileum színes, élményekkel gazdag napot nyújtott a diákoknak. A reggeli ébresztőt követően a délelőtt a kulturális fejlődés, a Sportmúzeum, a Székely Bertalan kiállítás, valamint az Érseki Gyűjtemény és az Ostyasütő megtekintésével telt.

A múzeumi kitérőt követően a 2004-ben világsikert arató Kóris-ták című francia filmet tekintette meg a kollégium a Művészetek Háza mozi-termében. Az alkotásban néhány évtized távlatából szemlélte a közösséggé válás folyamatát egy film, egy zenei kórus tükrén keresztül.

A déli ebédet követően némi pihenéssel telt az idő, majd a Biblia Éve kapcsán Deli Lajos atya osztotta meg gondolatait az ifjúsággal, buzdítva őket a Szentírás mindennapi használatára, az ember erkölcsi mércéjének hozzá való igazítására. Az előadást szellemi totó követte, melyet örömmel töltöttek ki a kicsik és a nagyok egyaránt.

Fél öt órától a Bartakovics Béla Megyei Művelődési Központ dísztermében folytatódott az ünnepelés, mely két fő részből állt: Szent József, a ma élő diákok apaképe, eszménye, valamint az ünnepi gondolatok és díjak átadása. A műsorban egyaránt meglelhetőek voltak mind a vers, mind az ének, mind pedig a táncos produkciók.

Az ünnepi megemlékezésen részt vett többek között Habis László Eger Megyei Jogú Város polgármestere, Kiss Ferenc a Heves Megyei Kollégiumi Szövetség elnöke, a Heves Megyei Pedagógiai Intézet, a Polgármesteri Hivatal Oktatási Irodájának képviselője, Mándy Zoltán helynök atya, Dobos József a kollégium egykori igazgatója, valamint a társintézmények és kollégiumok igazgatói.

Szarvas István atya, a kollégium lelki vezetője kiemelte, hogy az eltelt 15 év alatt az oktató munka mellett a nevelésre helyeződött a hangsúly, köszönetet mondott az ez idő alatt végzett minden munkatárs segítségéért, legyen az pedagógus, dolgozó, vagy éppen egy jótévő. Az ünnepi gondolatokat Lanczki Péter igazgató Úr szavai tették teljessé, aki megköszönte a fenntartó eddigi gondoskodását, és kifejezte háláját mindazon szülőknél, akik ebbe az intézménybe írárták be fiúkat, legfőképpen kincüket.

A Szent József-díjak átadása immáron hagyomány, ezt azok a legkiválóbb végzős kollégisták kapják, akik az itt eltöltött kollégiumi évek alatt hitéletükkel, mindennapi tevékenységükkel, tanulmányi eredményükkel tanúságot tesznek a keresztény erkölcsi értékek mellett és valójában Jézus Krisztusba vetett hitük mellett. Az

idei díjat Balla Ádám és Horváth Gábor érdemelte ki.

Az ünnepséget követően szentmisében adtuk hálát az elmúlt évek minden bajáért, gondjáért, szomorú és vidám percéért. Dr. Terenyák Csaba érsek Úr homíliájában az eszményi apát, Szent József alakját emelte ki, aki munkával és Istennel való intenzív kapcsolatával vívta ki értékét a társadalomban. A munkavégzésben eltöltött csendes tanúság példája lehet minden ma dolgozó embernek, legyen az tanár, segítő munkatárs, vagy kollégista. Kiemelte prédikációjában, hogy ez a nap egyben II. János Pál pápa halálának is a napja volt (2004), aki szerette a fiatalokat, és egész élete a gondos családfőre hasonlított, hiszen figyelte és szerette övéit. A szentmisén került sor a kollégium újonnan restaurált keresztjének megáldására is, amelyért egyik kollégistánk édesanyjának mondunk hálát, aki munkáját ajánlotta fel számunkra.

A szentmisét követően az Érsek Úr megáldotta a kollégium épületét, annak minden lakóját, a múlt és a jelen dolgozóit, segítőit egyaránt és a Jóisten segítségét kérte a jövőbeli feladatokra is.

A kollégium szemrevételezése után ünnepi vacsorával zárult az este.

Az évfordulóra készült el a kollégium elmúlt 15 év eseményeit, történéseit, a végzős diákok névsorát tartalmazó kollégiumi évkönyv, valamint a kollégium jelvénye is.

Vigh Péter János
nevelőtaná

Kollégiumi Szakmai Nap

2008. február 21-én, Kecskeméten a Kollégiumvezetők Munkaközösségének meghívására kollégiumi nevelők és kollégiumvezetők találkoztak. A találkozó témája: **a kollégiumi tanár hétköznapijai, valamint a kollégiumi tanár és a kollégiumvezetők teljesítmény értékelésének gyakorlati kérdései** voltak. **Nagy Kálmán** tanügy-igazgatási szakértő, kollégiumvezető tartott előadást, a tíz kollégium képviselőjében megjelent hallgatóságnak. Helyszín a Kecskeméti Református Diákotthon (Internátus) díszterme volt.

A gyorsan és sokszor változó közoktatási törvénynek megfelelően kell a kollégiumnak is működni. Az előadó nem véletlen hangsúlyozta a szakmaiságot és kiemelte, hogy hatósági ellenőrzés (OKÉV, ÁSZ a fenntartó) során is meg kell lenni mindazon dokumentumoknak, melyekből az intézményben folyó szakmai munka jól kiolvasható.

Nem csak a kötelező tanügyi dokumentumok, mint pl. a létszám nyilvántartására szolgáló törzskönyv a fontos, de a kollégiumban folyó foglalkozások vezetése azok tervezése is komoly, gondos munkát igényel. Ezért azokat a dokumentumokat évről évre el kell készíteni, a pedagógiai programban leírtak alapján. A házirend fontosságáról is hallhattunk, mert az, az intézményben élők „iránytűje,” eligazítója nagyon sok kérdésben. Véleményem szerint a házirend évenkénti felülvizsgálata ugyan lehetséges, de módosítása nem célravezető.

Az előadás egy kollégiumban élő diák hétköznapiján keresztül világította meg a kollégiumi tanár feladatait, lépésről lépésre a reggeli ébresztőtől kezdve az esti villanyoltással bezárólag.

Mikor milyen feladata van a nevelőnek? Hová és hogyan kell irányítani a rábízott diákot? Melyek a kö-

telező foglalkozások? Hetente hány órában kell felkészítő foglalkozáson – hétköznapi nevén, szilenciumon – részt venni egy diáknak, és hány óra az összes kötelező foglalkozása egy középiskolai kollégiumban lakónak. Mi az a lakhatási jog, az étkezést hogyan szervezzük, mi a teendő, ha betört az ablak? Miközben mindenki végiggondolhatta, hogy a saját intézményében hogyan szervezik az ott élők napjait, világos választ kaphattott az előbb felsorolt kérdések mindegyikére.

A nevelőtanárok munka időbeosztása is sokakat érintő kérdés, ezért olyan tények leszögezése is nagyon fontos, hogy napi 12 óránál nem lehet több, bármilyen munkarend szerint működik az adott kollégium. A munkarendről, az ellátandó órák számáról, a foglalkozások mennyiségéről, az éjszakai és hétvégi ügyeletről, annak fizetési módjairól is hallhattunk. Többletmunka a helyes fogalom a túlóra helyett, az érte járó kereset kapcsán a teljesítményértékelésről is szó esett.

Jól felépített, lendületes, igazán gyakorlati kérdéseket feszegető előadást hallhattunk, melyet beszélgetés követett. Felvetődött a családokkal való együttműködés, mely a konfliktusok megoldásához elengedhetetlen. Szóba kerültek az aktuális pályázati lehetőségek. A két órahosszára tervezett előadás után még több mint egy óráig beszélgettünk az előadóval, egymással a közös problémákról, a lehetséges megoldásokról.

Úgy gondolom tehát, a Kollégiumi Szakmai Nap minden bizonnyal hozzájárult a kollégiumi nevelés hatékonyságának növeléséhez.

dr. Kodácsy Jánosné
A Kecskeméti Ref. Internátus vezetője

Kollégium

Kiadja: **a Kollégiumi Szakmai és Érdekvédelmi Szövetség,**
a „Kollégiumokért” Sajtóalapítvány megbízásából

Felelős kiadó: **Horváth István elnök**

Alapító főszerkesztő: **dr. Benedek István** Főszerkesztő: **Benda János**

Rovatszerkesztők: **Fuchsné Hattinger Zsuzsanna, Gulyás Béla, Deák Erika, Pethes Zoltán.**

Szerkesztőség címe: **Körösy László Középiskolai Kollégium,**
2500 Esztergom, Szent István tér 6. Tel./fax: 33/400-005

Terjesztés: **Pethes Zoltán, Tel.: 30/9-376 - 042;**

Előfizethető a kiadó címén: **1068 BUDAPEST, Városligeti fasor 10. Tel./fax: (1) 352-9601**

E-mail: **ujsag@ksz.t-online.hu** Web: **www.ksz.axelero.net.** Példányszám: **1500** Ára: **300 Ft**

OTTHON A VILÁGBAN REGIONÁLIS „KI MIT TUD?” HÓDMEZŐVÁSÁRHELYEN

Az elmúlt hetekben az ország több térségében lezajlottak a regionális „Ki mit tud?” vetélkedők, amelyek legjobbjai országos versenyen mérik majd össze tudásukat áprilisban, Budapesten. Az alábbiakban a dél-alföldi régió Hódmezővásárhelyen megtartott diákművészeti seregszemléjéről adunk közre beszámolót.

Kell egy otthon

Kell egy hely, ahol az ember otthon érezheti magát. A világ is lehet otthonos, átmeneti szállás annak, aki széppé teszi saját maga és mások napjait. Ezekkel a gondolatokkal vágtunk neki az „OTTHON A VILÁGBAN” című „Ki mit tud?” megszervezésnek, amelyhez az oktatási minisztérium KollOKA VIII. Regionális Ki mit tud? pályázati kiírásában kerestünk forrást. Azzal a hátsó szándékkal írtuk meg a pályázatunkat, hogy ha sikerül a vállalkozásunk, a kollégiumot mint intézménytípust népszerűsítsük vele, amellyel, hogy a diákjaink önkifejező készsége előtt is tágas teret nyitunk.

Támogatás és partnerek

A közel másfélmillió támogatást elnyertük, amit az is segített, hogy Hódmezővásárhely önkormányzata hozzájárult a kötelező önrészt. 166 ezer forintot. Így minden készen állt arra, hogy nekivágjunk a szervezésnek. Nálunk ugyanis él a jó szokás: hogy ha egy intézmény pályázatot ad be, ahhoz a város hozzáteszi a saját erőt. Partnereket kerestünk, és találtunk országos szakmai szervezetünk, a KSzÉSz segítségével, a békéscsabai Szent-Györgyi Albert Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium, valamint a kecskeméti Táncsics Mihály Középfelsőiskolai Kollégium vezetőinek, Kalászné Gelencsér Ilonának és Szappanos Benedeknek a személyében. A három kollégium azt vállalta, hogy ki-ki a saját megyéjét megszólítja, megmozgatja.

Hogy indult a szervezőmunka?

Még a tanév elején hozzáláttunk a szervezésnek. Fölállítottuk az ütemtervet, összeraktuk a vetélkedő, vagy inkább seregszemle kategóriáit. Úgy gondoltuk, hogy ha minél több művészeti ágat meghívunk, annál több érdeklődőt tudunk megnyerni az ügynek. Meghirdettük az írásmű (vers-, próza, esszé- és tanulmányírás) és alkotóművészeti (rajz-grafika, fotómontázs, plakát, fotó, tűzzománc, tiffany, üvegfestés, kerámia, kispasztika, térkompozíció) kategóriákat, a helyszíni megméretkezésre pedig az előadóművészeti (vers- és

A gálaest egyik fénypontja, a békéscsabai néptánc-páros (Kiss Alexandra és Szeverényi Barnabás)

prózamondás, színpadi produkció, ének, zene és tánc), valamint a kollégiumismereti versenyeket.

Megmozdult a diákság

Hála Istennek, nem kellett csalódnunk. Bár, ahogy ez lenni szokott, eleinte csak alig-alig volt érdeklődő, a kitűzött határidő körül azonban meglódultak a jelentkezések és az előre beküldött pályamű-csomagok. Több mint kétszáz pályamunka gyűlt össze. Az előzsűrizett alkotásokat szakértők segítségével bíráltuk el, a képzőművészeti munkákat Békéscsabán, az írásműveket Kecskeméten és Hódmezővásárhelyen.

Verseny, három helyszínen

Vásárhely három középülete adott otthont a kategóriaversenyeknek: a Mozaik mozi kamaraterme az irodalmi, színpadi és táncos produkciókat, a Péczely Attila Művészetoktatási Intézmény hangversenyterme az énekes és zenei fellépőket fogadta, míg a képzőművészeti kiállításnak és a kollégiumismereti versenynek a kollégiumunk adott helyszínt. Az írásműveket a honlapunkon (www.cseresnyes.hu; www.komplexnet/cseresnyes.hu) tettük közzé. A zsűri a szakemberek és a kategória-helyszínek szerint osztódott szét. Elnökéül Szent Tibor író, néprajkutatót kértük föl. A diákok egymás műsorszámait meghallgatva készültek a sajátjuk előadására. A ráérőknek városnézést szerveztünk, az Emlékpont múzeum meglátogatásával.

Gálaműsor: ízelítő a javából

Az esti gálaműsor programját sebtében kellett kialakítani, hiszen azokat szólítottuk a kollégium ebédlőtermének „színpadára”, akiket a zsűri előresorolt a végső elszámoláskor. A nagydíjazott maguk a versenyző diákok alkot-

Gun-Uils Tuguldur (Kecskemét) mongol népi hangszeren játszik

A bajaiak csapatkapitánya, Engler József átveszi az első csapat díját Szentí Tibor zsürielnöktől

ták, akik többek közt gondokaszólót, tréfás monológot, diákszerelmes jelenetet, mezőségi kettőst, és mongol morin-hur népzeneét hallottak-láttak. Bónuszként varázsolta el a bemutató közönségét a két vásárhelyi Gergő egyedi hangzású, ritmusdob-citera duettje. A díjakat vásárhelyi keramikus és hímző népművészek alkotásaiból válogattuk össze, amelyeket a zsűri műfaj-felelős tagjai adták át.

A győztes bajai csapa

Díjazottak

Kollégiumismereti verseny:

1.) **Berta Janka** (Vásárhelyi Cseresnyés Kollégium);
2.) **Erdős Katalin** (Arany János Kollégium – Békéscsaba);
3.) **Katona Emese** (Szent-Györgyi Albert Koll. – Békéscsaba).

Írásművek:

1.) **Ködmön Szimonetta** (Szent-Györgyi Albert Koll. – Békéscsaba);
2.) **Szirony Brigitta** (Szent-Györgyi Albert Koll. – Békéscsaba);
3.) **Zámbó Csilla** (Táncsics Mihály Kollégium - Kecskemét).

Rajz-grafika-plakát:

1.) **Nagy Tamás**; 2.) **Turcsányi Brigitta**; 3.) **Gárgyán Attila** (mindhárman: Jelky András ÁMK Kollégium, Baja).

Fotó:

1.) **Wéber Attila** (Jelky András ÁMK Kollégium, Baja);
2.) **Balatoni Szandra** (Szent-Györgyi Albert G. Koll.,

Békéscsaba); 3.) **Juhász Anna** (Cseresnyés Kollégium, Hódmezővásárhely).

Textil, kerámia, szövés, nemezelés:

1. **Mile Kitti**: (Jelky András ÁMK Kollégium, Baja)
2. **Szász Alexandra**: (Jelky András ÁMK Kollégium, Baja)
3. **Juhász Csilla**: (Jelky András ÁMK Kollégium, Baja)

Vers- és prózamondás:

1.) **Berényi Ildikó** (Szent-Györgyi Albert Gimnázium Koll., Békéscsaba);
2.) **Katona György** (Jelky ÁMK Kollégiuma, Baja);
3.) **Kosztán Zsófia**, (Táncsics M. Középiskolai Koll., Kecskemét)

Ének-zene:

1.) **Umenhoffer Erik** (Táncsics M. Koll., Kecskemét);
2.) **Pintér Bence, Szőke Endre** (Városi Koll. Déry Miksa Tagint. Szeged);
2.) **Pál Gergely-Zatykó Gergő** (Cseresnyés Koll., Hódmezővásárhely);
3.) **Csernus Veronika**, Táncsics M. Koll., Kecskemét
3.) **Tauser Karolina** (Jelky ÁMK Koll., Baja).

Színpad:

1.) **ÁFEOSZINPAD**, (ÁFEOSZ Szki. Koll, Kecskemét);
2.) **Jelky ÁMK Kollégiuma**, (Baja);
3.) **Veréb József** (Cseresnyés Kollégium, Hódmezővásárhely)

Tánc:

1.) **Szuda Péter** (Széchenyi István Kollégium, Kecskemét);
2.) **Kiss Alexandra – Szeverényi Barnabás** (Arany J. Koll), Békéscsaba;
3.) **Ketterer Anett-Tóth Anett** (Széchenyi I. Koll., Kecskemét)

A közönség különdíját kapta a Jelky ÁMK Kollégiuma csoportja:

Parányi Renáta, Páli Nikolett, Mile Kitti, Jenovai Gyöngyi, Mészáros Alex, Rideg Gergely, Fehér Norbert, Igaz Máté (Baja).

A csapatverseny eredménye:

Jelky ÁMK Kollégiuma (Baja)
Szent-Györgyi Albert Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium (Békéscsaba) és Vásárhelyi Cseresnyés Kollégium (Hódmezővásárhely)
Táncsics Mihály Középiskolai Kollégium (Kecskemét)

A szervezők nevében köszönetet mondok a támogató Oktatási és Kulturális Minisztériumnak, Hódmezővásárhely Megyei Jogú Város Önkormányzatának, a Dr. Sipka Sándor Kollégiumi Kulturális Alapítványnak, továbbá védnökeinknek, Dr. Lázár János polgármester úrnak és Dr. Horváth István KSzÉSZ-elnök úrnak, valamint a zsűrinek. Külön köszönöm békéscsabai és kecskeméti partnereink együttműködését, továbbá, minden résztvevő tanár és diák aktivitását. Jövőre, ugyanekkor, a DaKoTa (Dél-alföldi Kolesz-Találkozó) napjain!

Dr. Kádár Péter
igazgató

Vásárhelyi Cseresnyés Kollégium

Két programban is élenjár a szolnoki Városi Kollégium

Száz százalékos eredményességgel zárták az előző tanévet a szolnoki Városi Kollégium Halmazottan Hátrányos Helyzetű Tanulók Arany János Kollégiumi Szakiskolai Programjában. Az intézmény pedagógusai egy sikeresen beadott pályázatot követően egy új tanulócsoporthal is megkezdtek a munkát. A program eddigi tapasztalatairól Jusztin László kollégiumigazgatóval beszélgettünk.

Igazgató Úr! Hogyan értékeli az elmúlt tanévet?

Nagy sikerélmény volt a tantestület számára az előző tanév az Arany János Kollégiumi Szakiskolai Programban, mert sikerült elérni, hogy év végére csupán egy tanuló bukott meg. Eredményes pótvizsgát tett, így 100 százalékos eredménnyel zártuk az évet. Természetesen az eredmények mögött rengeteg munka, erőfeszítés, pedagógusi hozzáadott érték van, és napi kapcsolat az iskolákkal, szülőkkel, az önkormányzattal. A végzett munkát értékelve döntöttünk úgy, hogy pályázunk a folytatásra. Augusztus közepére eldőlt, hogy a 2008-2009-es tanévben két évfolyamon folytatódhatott a program: egy új évfolyam indult 24 fővel, a 10. évfolyamot pedig tovább vittük szintén 24 fővel. Ebben a tanévben is lesznek programhétvégék, diákokat segítő, motiváló programok, tevékenységek. Bizom benne, ez az év hasonlóan sikeres lesz az előző évhez, amit nehéz megismételni, mert a 100 százalékos eredmény felülmúlhatatlan.

Az újonnan induló tanulócsoporthot egy másik tagkollégiumban helyezték el, nem ott, ahol az első indult. Mi az oka ennek?

Ez a program ezekkel a kimeneti követelményekkel nagy erőfeszítést, kihívást jelent a pedagógusoknak, ugyanakkor az erre való felkészülés fejlesztí is a szervezeti kultúrát. Ezért vezetőként fontosnak tartom, hogy az öt tagintézményünk közül ne csak egy intézményben működjön ez a program, hanem egy másik tagintézmény is ismerkedjen meg a tevékenységsorral, és a szervezeti kultúrája alkalmas legyen ennek végrehajtására. Be kell látni, hogy más fajta felkészüléssel jár ez a program, mint amit eddigi tevékenységeink megkívántak tőlünk. Egyfajta érzékenység is kell hozzá. A két tagintézmény közelsége miatt megoldható az egy központi irányítás is, valamint az integráció, mert ott egy újabb környezetbe

kell beilleszkedni a tanulóknak. Létszámukat tekintve az együttélés pedagógiailag is indokoltá teszi, hogy másik intézménybe kerüljenek a tanulók. Ez a lehetőség csak több tagintézmény megléte esetén van meg.

Vagyis a program számára helyzeti előnyt jelent a több településes intézmény?

Pontosan így van. Egyrészt a tantestület felkészülhet módszertani kultúrájában a program fogadására, végig vitelére, másrészt a diákok szempontjából is jó beilleszkedési lehetőséget jelent ez a fajta elhelyezés.

Az Arany János szakiskolai, illetve tehetséggondozó programban folyó munkába a tagkollégiumok mellett egyre több kolléga is bevonódik. A minőségi kollégiumi munkára való törekvés Szolnokon szinte természetes. Miért alakult ez így?

A Városi Kollégium a 12 évvel ezelőtti indulásakor azt a célt tűzte ki, hogy tartalmában többet kíván tenni, mint az alaptevékenység. Éljenjárója kíván lenni a szakmának, a szakmán belüli újszerű, előremutató kezdeményezéseknek. Ezért vettünk részt alapítóként az elsők között az Arany János Tehetséggondozó Programban. Sok jó tapasztalatot, nagyon sok pozitív élményt gyűjtöttünk a nyolc év során mind a diákok, mind a pedagógusok részéről. Elmondhatjuk, eredményes volt az elmúlt időszak. Most a két program egymás mellett működik, és azt látjuk, hogy az Arany János szakiskolai program egy halmazottan hátrányos helyzetű célcsoportban a szakmaszerzést igyekszik támogatni, míg a másik, a hátrányos helyzetű diákok körében az eredményes, felsőfokon való továbbtanulás esélyét teremti meg. A két történet nagyon jó szinergiahatással van mind az öt tagintézmény munkájára, a kollégium egészére. A tehetséggondozó programban olyan tevékenységeink, hagyományaink, iskolai kapcsolataink alakultak ki, amelyek példaértékűek lehetnek a hasonló intézmények számára.

Visszatérve a szakiskolásokra: hogyan élték meg a hétvégi kötelező programokat, illetve a szigorú tanulmányi követelményeket a tanulók, hiszen igen fejletlen szociokulturális környezetből jöttek?

Egyik sem volt könnyű számukra. Kezdetben érzékelhető volt egyféle

Jusztin László kollégiumigazgató:
„Az eredmények mögött rengeteg pedagógusi hozzáadott érték van”

idegenkedés a hétvégi itt maradások miatt, de csak addig, amíg nem tapasztalták meg, hogy ez egy kötetlen, a felszabadulás élményét adó programsor, ahol sikerélményhez juthatnak. Később ez már beépült a tevékenységeik közé. Nehezebb dolog volt a tanulással, ahol mindenkinek meg kellett vívnia az egyéni harcát. A tanulóknak személyre szabott támogatást kellett adni a tantárgyi segítségben, felzárkóztatásban, mentálhigiénés támogatásban. Nem egy, hanem hat iskolából érkeztek a tanulók, ami meghatszorozta a kapcsolattartást is, tovább bonyolította az életünket. Viszont nem egyszer többoldalú információval rendelkezünk, mint a szaktanár, amit az iskolai kapcsolatban is hasznosítottunk a gyerekek érdekében. Így tudtuk elérni, hogy átsegítettük a buktatókon, nehézségeken őket.

A mostani tanévet tekintve, van-e valami lényeges változás a programban, vagy az állami támogatás rendszerében?

A megkezdett, jó programelemeket folytatjuk, a feltételek elegendőek lesznek ehhez. Változás az eddigiéhez képest, hogy ebben a tanévben már az iskolák is kapnak tanulónként 360 ezer forint támogatást a program megsegítésére, így még erősebben tudjuk a jó irányba vinni a programot. Tavaly a kollégiumi költségvetésünk-ből finanszíroztuk azokat a pedagógusokat is, akik az iskolákban tartották a felzárkóztató foglalkozásokat. A közös nyitóértekezleten megtörtént a feladatmegosztás az iskolák és a kollégium között. Ez meglepéssel tölt el bennünket, hisz az a célunk, hogy összefogva, a gyerekek érdekében vigyük tovább a programot.

Csirke József

Törvénymódosítás az esélyegyenlőség növeléséért és a pedagógusok munkájának elismeréséért

A Parlament által elfogadott törvénymódosítás megteremti a jogi kereteket ahhoz, hogy minden gyermek, minden tanuló lehetőséget kapjon a sikeres iskolakezdéshez és az iskola sikeres befejezéséhez.

A törvénymódosítás alapján **új több-célú intézmény létrehozására nyílik lehetőség** azokon a településeken ahol az alacsony gyermeklétszám miatt nincs lehetőség önálló bölcsődei csoport, önálló óvodai csoport kialakítására. Az új intézmény az **egységes óvoda-bölcsőde**, amely befogadhatja az óvodás gyermekek mellett a két évesnél idősebb bölcsődés korú gyermekeket is.

A sikeres iskolakezdés előfeltétele, hogy a gyermek minél hosszabb ideig óvodába járjon. A gyakorlat azt igazolja, hogy a halmozottan hátrányos helyzetű, az átlagnál szegényebb szociális helyzetben lévő családokból, ahol a szülők iskolázottsága is alacsony a gyermekek nem, vagy csak rövid ideig járnak az óvodába. A javaslat bevezeti az **óvodáztatási segílyt**, amelyre akkor válik jogosulttá a szülő, ha halmozottan hátrányos helyzetű gyermekét három vagy négy éves korában beírta az óvodába.

Az elmúlt időszakban nagy visszhangot kaptak azok az esetek, amikor a **tanuló erőszakos magatartása** megzavarta az iskola életét, lehetlenné tette tanuló társai részére a nyugodt tanulást. Az új rendelkezések alapján a **szülő kötelezhető arra**, hogy ilyen esetben **vigye el gyermekét az iskolapszichológushoz** és vegye igénybe gyermeke a részére ajánlott fejlesztő foglalkozásokat. A törvénymódosítás nem érintette az iskoláknak azt a jogát és kötelezettségét, hogy indokolt esetben kérje a családvédelemmel foglalkozó szervek, a gyermekvédelemmel foglalkozó szervek, legsúlyosabb esetben az ügyészség, a rendőrség segítségét.

Az elmúlt évben nem egy esetben okozott problémát, hogy meghatározott településen nem biztosítják az óvodai szolgáltatás igénybevételét, illetve nincs olyan általános iskola, amely el látná az úgynevezett kötelező felvételi feladatokat. Az **Oktatási Hivatal arra kap felhatalmazást** a törvényben, hogy **kijelölje azt az önkormányzati feladatellátásban részt vevő óvodát, illetve általános iskolát, amelyik nem tagadhatja meg a gyermek, illetve a tanuló felvételét.** A kijelöl-

és költségeit annak az önkormányzatnak kell megfizetnie, amelyik nem gondoskodott az óvodai nevelés, illetve az iskolai oktatás megszervezéséről.

Az **Oktatási Hivatal megállapíthatja** az óvodai felvétel, a **tanulói jogviszony**, a kollégiumi tagsági jogviszony **létrejöttét**, ha hatósági ellenőrzés során feltárja, hogy **a nevelési-oktatási intézmény a felvételi, átvételi kérelem elbírálása során megsértette az egyenlő bánásmód követelményét.** Ilyen döntést a Hivatal a szülő kérelmére hozhat.

A javaslat elfogadásával az Országgyűlés felhatalmazta a Kormányt arra, hogy meghozza azokat a szükséges intézkedéseket, megalkossa azt a rendeletet, amely biztosítja, hogy **azok a pedagógusok, akik átlagon felüli teljesítményt nyújtanak nagyobb jövedelemre tegyenek szert.** Ugyancsak a **Kormány szabályozhatja** a törvény új felhatalmazása alapján a **pályakezdő pedagógusok átlagostól eltérő díjazását.**

2008. június 3.

forrás: okm.gov.hu

Mentünk, láttunk, nyertünk

A békéscsabai Szent-Györgyi Albert Gimnázium és Szakközépiskola Kollégiuma 39 fős diákcsapata és 6 fős nevelőtanár kísérelje - a Békés Megyei Köznevelési Közalapítvány által meghirdetett nyertes pályázatának köszönhetően - budapesti tanulmányi kiránduláson vett részt a tréfás kedvű áprilisi egyik verőfényes napján, Vascsuk

Gertrúd és Hajnal Mónika nevelőtanárok szervezésében. Köztudott, hogy diákjaink a megye hátrányos helyzetű településeiről származnak. A közösségi munkájuk alapján jutalomba részesített tanulók nemcsak érdemként, de értéként is megélték a számukra oly ritka eseményt. Érték számukra ez az utazás, hisz hazájuk főváro-

sát, illetve annak nevezetességeit látogathatták meg: a Fővárosi Állat- és Növénykertet és a Nemzeti Színházat.

A híradóból nap mint nap figyelemmel kísért fővárosi utcái térképékként vezéreltek bennünket a Hősök tere felől az állatkertig. A lányok egymás emlékeiben kutakodva kérdezték: ki járt már az állatkertben? Függetlenül múltbéli emlékeinktől, megcsodáltuk a park nyújtotta flórát és faunát.

A kirándulás fénypontja a Nemzeti Színházban eltöltött este volt, ahol a Warrenné mestersége című G.B. Shaw-darabot tekinthettük meg. Életmódbeli konfliktusok, generációs összecsapások, a női emancipáció témaköre ölelte körül a kapitalizmus értékviszáltságát, mely nemcsak a XIX. század, de korunk égető problémája is. „Szerettem volna, ha „happy end”-del végződik a színdarab” – mondta az egyik lány az előadást követő napon. A probléma azonban élő maradt: szembe tudunk-e nézni az igazsággal, s meg tudjuk-e változtatni azt?

Ananéné Mária
nevelőtanár

„Ki Mit Tud?” a Váci Mihály Kollégiumban

A művészet kifejezés maga, lehetne akár elvont fogalom, hiszen lényegének körülírási pontjai elmosódottak, megfogalmazni jelentésének eszenciáját, ábrázolási geometriáját, bonyolultnak tűnő feladat, bár ha megpróbáljuk, s leásvunk a kút mélyére, akkor minduntalan az egyszerűen megfogható szépbe ütközünk, amit életnek hívnak. Ez az „élet”, az élet maga, a művészet szimbolikus igazsága, mely társastáncot lejtve a halállal, tör fel elementáris erővel az emberi lélek legmélyebb régióiból, mely fékezhetetlen alkotóerő pont ebből az élet-halál szimbiózisból táplálkozva teremt meg saját igazságát, a szemléletein túlit, transzcendens mivoltát.

Bár a művészet borzongatóan tállalhatja a halált, annak kifejezése is maga az élet, tehát a megfeszített, kitágított térben, a művészet kifejeződésének misztikus porondján mindig az életet tapasztaljuk meg. Mindezt vakmerően, letisztultan, fittyet hányva mindarra, ami anyagi.

De vajon ki meri, ki akarja, ki képes felvállalni a művészetre való nevelést – akár vak buzgalommal – az oktatás terepén? S itt nem a művészeti szakiskolákra gondolok. Egyáltalán milyen a művészeti nevelés jelen társadalmi prioritása, s ebből kifolyólag az iskolák tantárgyi oktatási-nevelési preferenciája? Sajnos ezen a területen a negatív

tendenciák idejét éljük: az iskolák a szaktárgyi tudást helyezik oktatáspolitikájuk középpontjába, illetve a technokrata, posztmodern társadalmak kihívásaihoz alkalmazkodó, annak megfelelő tudást nyújtó tantárgyakat helyezik előtérbe, így szorítva háttérbe – Kodály és Bartók hazájában – a művészeti-vizuális értékeket, a gyerekek, a fiatalok pszichikus fejlődésének, lelki támasztékának tartópilléreit. A humán, elvont szellemi és kulturális értékek, s ezzel együtt az erkölcsi normák társadalmi erőzítője nem csupán a családra, hanem a szocializáció másodlagos színtereire is rányomja súlyos bélyegét. Ha az iskolák nem, vagy csak jóval kevésbé, talán a kollégiumok intenzívebben felvállalhatják a művészeti nevelést-oktatást, hiszen funkciójuk némileg fordított, inkább a nevelésre koncentrálódik az oktatás mellett, s az ott élő diákok szabadidejét – amennyiben felvállalja – sokkal inkább megtöltheti értékes programokkal, tehát tartalommal.

Ilyen jellegű nagyszabású programnak számított a Váci Mihály Kollégium rendezésében lebonyolított, az **Oktatási- és Kulturális Minisztérium**, valamint a **kolIOKA - VIII** által támogatott regionális szintű „Ki Mit Tud?”, mely terep a fiatalok önkifejezésének talán legmegfelelőbb színtere, a művészeti-szellemi értékek meg-

nyilvánulásának lokális paradicsoma. Hatalmas szervezőmunka előzte meg e rendezvényt, s erre a napról-napra formálódó majd mozaikszerűen összeálló biztos alapra támaszkodhatott a három naposra tervezett művészeti program.

„Mindennem az irodalom.” – hirdette mottóként az első nap, ahol a csend, és az egészséges lámpaláz várakozástelien gomolygó lelki-szellemi ködében Kucserka Fanni magyartanár, Nagy Gergely Miklós újságíró, és Szász Eszter dramaturg próbálta bogozni a szálakat, felvállalva a zsűrizés hálásnak nem mondható feladatát. Mert az irodalom súlyos műfaj.

„Nem mondanivaló, hanem ihletett betű, szavak, sorok, mondatok. Ehhez hozzátartozik a kihordási idő, a belső spirituális-testi csönd. Nincs a műnek külön mondanivalója, a világon kívül fekvő világok közül hullott ide, mint új elem, új lény, új világ. Az irodalmi mű mindig több a történetnél, s ha el lehetne mondani, nem kellene megírni.” Verset, prózát interpretálni pedig komoly vállalkozás – hogy tovább görgessem Vasadi Péter gondolatait. Azt gondolom kevés az elszántság, meg kell hozzá érni, komoly, megélt belső tartalommal birtokunkban vágathunk csak az útnak, csakúgy, mintha zenélni szeretnénk. Mégis, ha egy fiatal hiba nélkül eljátszik egy Chopin keringőt, a megelégedettség, az élményérzet teljesebb, mint egy vers szavalatának hallatán. A verbális megnyilatkozást tanulni kell, egy irodalmi mű előadásának hitelességéhez nem elég azt megtanulni, elmondani, kevés az akarat, a jó szándék, sokszor még a készség is. Ez szolgált tanulságul e napon, a „Ki Mit Tud?” vers és prózamondó versenyén. Sajnos egyértelműen tapasztalhattuk szinte a legtöbb esetben a mű értelmezésének hiányát, az előadók rémeként felbukkanó memóriazavart, s a művek hányaveti szövegbiztonságát. És itt lép porondra a felkészítő tanárok szerepe, felelőssége. Azonban üdítő, meglepő színfoltnak számított a zenés-vers kategória, ahol minimális szinten sem türemkedett ki a kontrollnélküliség, az önjelöltiség kellemesen virító sziluettje mögül. Itt érezhetővé vált a törődés, az átélés, a megértés, tapasztalhatta zsűri és hallgatóság az értelmezés és előadás biztonságát, mely meglévő elemek együtt vala-

melyest a transzcendencia világába tolták el – karöltve a zenével – ezeket a produkciókat. A jól interpretált verseket a zene egy magasabb szférába emelte. S erre csak a zene képes...

Mert valóban a misztikum lehet mögötte, hiszen a zene nem látható, nem tapintható, egyszerűen csak rezgések, melyek egy spirituális szűrőn keresztül hatolnak az emberbe, ezáltal más, új, szavakkal kifejezhetetlen, betűkkel le nem írható, kézzel megalkothatatlan rezgéseket keltve, érzelmi képeket előhívva, s olyan ősi húrokat megpengetve az emberi lélekben, melyek zsigeri és emocionális reakcióként törnek elő annak művelőjéből, s hallgatójából. Mert „Zene nélkül nincs élet.”—kölcsonozta Kodály gondolatát a második napi program cégéreként.

Bár „igazi” drámát nem éltünk át, mégis, ez a nap eleget tett a hallgatóság várakozásainak. Sok lelkiismeretesen kidolgozott zenét hallhattunk, igaz most több, a zenét sok éve művelő fiatal diszponálta magát, s nem a szakiskolásokra gondolok. Egészen meglepő, kiválóan meghangszerelt darabok is felbukkantak, meggyőzően interpretálva. Megszólint egy-egy félprofinak számító csapat, átélhettük velük az együttműködés örömét, mely bár a zenei élvezetből nem vett el, de mégis kisebb felelősség, mint a szólóban zenélés. A hangszerelési kultúrával talán kevesebb probléma adódott, mint a zenei darabok belső kényszerből fakadó átélésével, többen eveztek inkább populárisabb vizekre, valamelyest lerázva a mélyebb megmerítkezést, így inkább a hatásra utazva. Nos, ezzel abban az esetben nincs is baj, ha az előadó megfelelően felkészült, ura hangszerének, torkának, s bár hatásosan populáris művet választ, mégis inkább a tartalmi belbecs a fontos számára, a zenei prozódia, a befelé fordulás, s így a hallgatók számára a frázisok szépségében elmélyülő előadó tartalmi kinyilatkoztatása tárul fel, s nem a „külső”, a hatás kiprovokálása mindenáron. Természetes velejárója egy selejtezőszerű megmérettetésnek a kontroll nélküli megnyilvánulás, az önjelölt „művészet” „budapesttévés” felbukknása, de ezen a napon a közönség jól vizsgázott toleranciából, s inkább a befogadást, a felhőtlen szó-

rakozást választotta az unatkozás, vagy akár a fájdalmas gúny helyett. A zenei paletta szerencsére széles választékot kínált, igaz, a klasszikusok mellett a könnyűzene túlsúlyát tapasztalhattuk a jazz-től, egészen a hip-hop-ig. Hiába, a könnyűzene igazából a fiatalok zenéje, s ez nem is baj akkor, ha van tanult pedagógus aki képes kiválasztani az értékeset a könnyebb műfajokból, azt meg is tudja szeretetni a fiatalokkal, elmagyarázva azt, hogy miért is értékes akár Máté Péter, akár Sting muzsikája. Ezen a napon a kiegyenlítettebb színvonal miatt komoly feladat hárult a zsűrire Makrai Pál énekes(Apostol), Rekettye Sándor karvezető(„Lyra” Blockflöte Együttes), Prokai Balázs néptáncos és Mikóczy Anita koncertszervező személyében. A zenei program végére a Karaoke tette fel a pontot. Zene nélkül valóban nincs élet, soha nem is volt. Karonfogva akár egy irodalmi alkotást, együtt utaznak a közlésen túlra hang és betű, a közös akarat tejútrendszere által vezetve, s tálcán kínálják a művészetek talán egyetlen emberre szabott, a jelent a múlt varázsdobozába rejtő hozadékát, az élményt. És ez a lényeg.

Élményben nem szűkölködtünk a „Ki Mit Tud?” harmadik napján sem. „Uralkodj testeden, hogy leplezze lelkedet.” Mert a materiális, a „való” élet mozzanatait, a testmozdulataihoz szánt energiákat általában kontrolláljuk, azokkal takarékoskodunk. „Mozdulj meg!”—szólt a harmadik nap felhívása, de tudjuk: a művészi mozgás más. Annak pazarolnia kell. Kifejezést, mozdulatot, energiát, tehát érzést tartalommal kell megtöltenie a testmozdulatainak élet-szimbolikáját ahhoz, hogy kifejezze azt, amit ki akar fejezni. Végül is, a kör bezárult: világos, hogy a művészet elvont, kifejezőeszközeit, kelléktárát csak komoly, éveken át tartó munkával lehet jól elsajátítani. A tánc sem különbözik ettől, a kifejező mozgás kultúráját ötvözi a színművészettel. Megkockáztatom, hogy talán az egyetlen művészeti szeg-

mens, ahol a külső szemlélő kezébe pottyannak az élmény gyümölcsfájáról egy termés még akkor is, ha azt nem művelték, gondozták tudatosan. Persze ez ritka. Figyelembe véve a selejtezőjellegét, kellemes meglepetést okozott a „táncos nap”. Néha belengte a színpadot a profizmus szele, s az külön örömet jelentett, hogy mindez a standard, a népi, és az akrobatikus műfajok világából érkezett, s oly mértékben emelkedtek ki ezek a produkciók, hogy Taskovics Sándor testnevelőtanárnak, Szarka Róbert László szakedzőnek, és Pignitzkyné Lugos Ilona tánc tanárnak – akik a zsűrit képviselték – talán mondhatom, hogy megkönnyítették a döntés hálátlan feladatát. Kitétek magukért a fellépők, még a gyengébb megnyilvánulások esetében is érzékelhettük a felkészülést, a törődést.

Ez a három nap a művészeteket pártoló, élvező, és gyakorló fiatalokról szólt, ezért íme a győztesek lajstroma, azoké, akik az első 3 helyezést érték el, hiszen itt mindenki győzött.

I.nap, vers és prózamondás

Önálló irodalmi alkotás kategória:

1. Molnár Viola — Fábri Zoltán Közgazdasági SzKI és Kollégium
2. Horváth Györgyi – Váci Mihály Kollégium
3. Fazekas Júlia — Szent István Közgazdasági SzKI Kollégiuma

Próza

- Szabó Richárd — Táncsics Mihály Kollégium
Tóth Klaudia — Kós Károly Kollégium
Hammer Mária — Szily Kálmán Kollégium

Vers

Szádovszky András és Dézsi Éva Darinka – Boronkay György Műszaki SZKI Kollégiuma, József Attila Kollégium
 Matics Ádám — Váci Mihály Kollégium
 Popovics György — József Attila Kollégium
Megzenésített irodalmi alkotás (különdíj):
 Popovics György és Németh Ferenc – József Attila Kollégium
 Turánszki Alexandra – Káldor Miklós Kollégium
 Vanya Róbert – Táncsics Mihály Kollégium

II. nap, zene

Könnyű zene egyéni (szóló):

Demkó Gergely – Csepel – Sziget Műszaki SZKI és Kollégium
 Fonyódi Péter – Kisfaludy Károly Középiskol. Kollégium
 Takács Bálint – Váci Mihály Kollégium

Könnyű zene egyéni (ének):

Vanya Róbert – Táncsics Mihály Kollégium
 Mészáros Blanka — Ady Endre Kollégium
 Gelencsér Ágnes — Káldor Miklós Kollégium

Könnyűzene csoportos:

Iván Alexandra és zenekara — Váci Mihály Kollégium
 Kós Károly Kollégium Zenekara — Kós Károly Kollégium
 Rock Trop — Deák Ferenc Kollégium

Komoly zene egyéni:

Banyák Gyula – Czóbel Ernő Kollégium
 Nagy Gabriella – Toldi Miklós Kollégium
 Péter Máté – Deák Ferenc Kollégium

Komoly zene csoportos:

Fúvós Quintett – Deák Ferenc Kollégium
 Fúvós Quartett – Csepel-Sziget Műszaki SZKI és Kollégium
 Klarinét duó – Kós károly Kollégium
Különdíj: Steiner Márkó – Horvát Kollégium

III. nap, tánc, mozgás

Csoportos táncok

1. Trixler Róbert és Kovács József — Bolyai János Kollégium
2. Kárpáti Éva és Kocsis Árpád — Káldor Miklós Kollégium
3. Four Step Táncsoport — Toldi Miklós Kollégium

Egyéni táncok

1. Illés Renátó — Váci Mihály Kollégium
2. Bognár Veronika — Váci Mihály Kollégium
3. Ivanov Gábor — Horvát Kollégium

A „Ki Mit Tud?” pezsgő forgatagát a Velcome Band zenekar zárta, tehát a buli. A zenés buli, ahol már mindenki művésznek számított, egybeolvadt előadó és hallgató transzcendenciával átítatott energiája, a felgyülemlett egészséges feszültség és eltárolt élmények

találkozásának szele mindenkit hűsített, aki részévé vált annak az „akolmelegnek” ami a fiatalok legősibb, legszigeribb önkifejező eszközének színtere: közös zene, és tánc...

A művészeti nevelés, illetve a művészeti jellegű rendezvények pedagógiai vonatkozása, jelentősége.

Művészeti nevelés:

- Kulturális igényszint, a közösségi kommunikáció, és tolerancia fejlődése
- Fejlődik a memória, a kognitív képességek, a türelem az önkontroll, és másokra való odafigyelés képessége.
- Értékorientáció, figyelemkoncentráció és empátia fejlődése
- Önkifejezés, önmegvalósítás képességének fejlődése, s annak pozitív hatása a személyiségfejlődésre.

Művészeti jellegű rendezvények pedagógiai-lélektani jelentősége:

- Szórakozás, pihenés, feszültségoldás, örömforrás, közösségi élmény
- Kulturális igényszint fejlesztése, értékorientáció

Felbecsülhetetlen jelentősége van tehát a művészeti nevelésnek, annak, hogy legyenek oktatási-nevelési intézmények, melyek mindezt felvállalják és főleg, hogy gyakorlatát alkalmazzák. Meggyőződésem, hogy a Váci Mihály Kollégium ezen az úton jár. Évente legalább 25-30 művészeti szakiskolás él a kollégiumban, velük lehetőség adódik nívós zenés-táncos, és zenés-irodalmi estek, előadások szervezésére, megtartására, ahol adott esetben – s ilyen a Karácsonyi Koncert – a kollégiumban tanuló növendékek is megnyilvánulhatnak a zene, akár az irodalom területén. (megjegyzem, hogy a „Ki Mit Tud?” rendezvényének ideje alatt két tanár fotó-és rajzkiállítását láthatták kollégisták és vendégek egyaránt. „Mert a lélek képekben lát.”) Meggyőződésem, hogy megfelelően mély nyomot hagyott résztvevőben és hallgatóban egyaránt ez a három nap, köszönjük a szervezőknek, de még inkább a fellépőknek, hogy megosztották elképzeléseiket a művészetről, mertek megnyilvánulni, s megfeszítettek egy olyan kulturális ívet, mely közös élményeket létrehozva, önnön gondolatainak értékdimenzióit csurgatta át egy spirituális szitán.

Wéber Gábor
 Váci Mihály Kollégium

Kultúra, tehetség és egy csipetnyi hagyomány

A székesfehérvári Nemes Nagy Ágnes Kollégium az országban elsőként és eddig egyetlenként vette fel a költőnévét 1996-ban. Emlékét őrizzük és szeretnénk költészetét, műveit a diákok széles körével megismertetni. Hagyományainknak megfelelően névadónk tiszteletére minden év januárjában Nemes Nagy Ágnes-hétet rendezünk. Ennek keretében a megyei középiskolai kollégiumok diákjai számára különböző versenyeket hirdetünk: Nemes Nagy Ágnes-szavalóversenyt, Szép magyar beszéd versenyt, fordítói pályázatot angol és német nyelvből, Képzőművészeti alkotói versenyt. Az idei tanévben a szavalóversenyt regionális szintre bővítettük. Azoknak a középiskolai kollégiumokban lakó diákoknak igyekeztünk megmérettetési lehetőséget biztosítani, akik szeretik a verseket és szívesen szavalnak. Célunk volt az is, hogy rendezvényünkkel elősegítsük a régió kollégiumainak szorosabb szakmai együttműködését, hogy jobban megismerjék egymást tanáraink és diákjaink.

*Virág Andrea
igazgatóhelyettes*

Az alábbi írások a *Kalitka* című kollégiumi újságunk lelkes tudósítójának beszámolója a Nemes Nagy Ágnes-hét házi rendezvényeiről.

Kollégiumunk - a Nemes Nagy Ágnes Kollégium - minden évben névadónkra emlékezve kulturális programokat szervez. Egy hét alatt számtalan rendezvényen vehetünk részt, s a diákok közül sokan örömmel készülnek a megmérettetésekre. Az idei kínálat és események sem okoztak csalódást.

Igaz, számos versenyt izgulhattunk végig ezen a héten - az írás végén található az eredménylista -, most mégis csak három programot emelnénk ki, kicsit részletesebben bemutatva. Január 22-én egy rendhagyó irodalomóra keretein belül ismerkedhettünk meg Nemes Nagy Ágnes költeményeivel. Este pedig a József Attila Középiskolai Kollégium lakóival közösen emlékeztünk meg a Magyar Kultúra Napjáról. Csütörtökön - záráské-

pen- egy vidám, minden tagot megmozgató táncház várta az érdeklődőket.

*Csányi Judit
12. évfolyamos kollégista*

Nemes Nagy Ágnes és a fák

A Nemes Nagy Ágnes hét második napján került sor a Honti Mária irodalomtörténész által tartott rendhagyó irodalomórára. A földszinti előadóterem tömve volt az érdeklő diákokkal és tanárokkal.

A kedves, már nem a fiatal korosztályba tartozó hölgy csinos kosztümben, mosolyogva lépett be a szobába. Bevezetésképpen hallhatunk néhány idézetet Balassitól Petőfiig, amelyekben az volt a közös vonás, - amelyre a hallgatóknak kellett rájönniük: a költőnév mind-egyikben párhuzamot vont a szerelem és fák, növények szimbolikája között. Majd pedig ezután a bevezető után következett Nemes Nagy Ágnes költészetének mélyebb ismertetése.

Mikor elfoglaltuk a helyünket az óra előtt, már oda volt készítve minden egyes székre egy-egy rövid válogatás a költőnév verseiből. A tölgy, A szomj, A remete, Madár és az Éjszakai tölgyfa című alkotások.

Az idézetek segítségével olyan összefüggéseket járhattunk körül, mint például az, hogy a szerelem mindig gyötrellemmel is jár, bármennyire viszonzott és beteljesedett szerelemlől is legyen szó.

„Ha hűsevő növény lehetne testem,
Belém szívódnál, illatomba esten...”

És mind magamba lenge lelkedet
(fejed fölött, mint lampion lebeg)
Magamba mind, mohón, elégitelen,

Ha hűsevő virág lehetne testem.
De így? Mi van még? Nem nyugosom sosem.

Szeretsz, szeretlek. Mily reménytelen.”

Hm. Azért talán még a fájdalom el- lenére is érdemes szerelmesnek lenni.

Ezekről a kérdésekről esett szó, s mindez könnyű, érthető nyelvezetben, élvezhető tálalásban.

Amennyiben Mária néni jövőre is meglátogat bennünket, biztos vagyok benne, hogy ismét részt fogok venni az óráján, amit mindenkinek csak ajánlani tudok.

*Szujer Orsolya
9. évfolyamos kollégista*

Magyar Kultúra Napja Kollégiumi megemlékezés

Szerencsére jóval a tizenkilenc órai kezdés előtt megérkeztünk. Ekkor volt még ülőhely. A József Attila Középiskolai Kollégium színházterme zsúfolásig megtelt. Lelkesen vettem kézbe a tollamat és a jegyzetfüzetet, hogy megörökítsem a látottakat az olvasók számára. Valószínűleg furcsa jelenség lehettem, ahogy buzgón irogattam a harmadik sorban. Bárki ügynöknek hihetett (CIA, KGB, Stazi), de a kvázi 200 fős jelenlévő megnyugtatására utólag is közlöm: ilyesmiről szó sem volt.

Sajnos a nézőtéren ülők egy része nem éppen egy kulturális műsor befogadására éhes állapotban foglalta el helyét, ilyenkor talán az is jobb lenne, ha ez a „réteg” ilyen műsorokon meg sem jelenne. De ez egy visszatérő dilemma: megöltetni a termet, de akkor lesz „alapzaj” is vagy „félház” előtt szerepeljenek a tapsra szomjas fellépők.

A közönség másik része - szépérezékétől hajtva - viszont örömmel merült el az énekesek, zenészek és versmondók világában. A szereplők szinte minden műfajban megcsillogtathatták tehetségüket.

S az idő csak repült... Annyira lekötöttek az előadások, hogy észre se vettem: elzibbadt a lábam. Még ezt a kellemetlen érzést is feledni tudtam, amikor tanáraink következtek. A meglepetés valóban meglepett mindenkit a teremben. Janikovszky Éva „Kire ütött ez a gyerek?” című művét adták elő. Színészi képességeikben most sem csalódtunk. Humorból - természetesen - nem volt hiány.

Később jó érzéssel tértünk nyugovóra. Álmunkban mi is ott voltunk a színpadon, s a bennünket áhítattal figyelő sokaság szemében azt is látni véltük, hogy egy kicsit olyanok szeretnének lenni, mint mi, akik ott a deszkákon bohóckodunk nekik.

*Csányi Judit
12. évfolyamos kollégista*

Kollégista élet

Egy vidám pillanatkép a kollégiumból

Kollégium. Meghallom, ezt a szót egy több száz fős család jut eszembe. Ez persze nem mindig volt így. Kezdetben féltem attól, hogy hogyan fogok beilleszkedni egy új közösségbe, hogyan szerzek magamnak barátokat és milyenek lesznek a nevelőtanárok, de ezt az érzést azt hiszem, nem kell elmagyaráznom, mert minden kollégista tapasztalhatta. Nehéz elválni a szülőktől, még akkor is, ha nem teljes elszakadás ez, csak felkészülés a felnőtt világba való belépésre.

Megkérdeztem néhány diáktársam mi az, amit a kollégium "adott" neki, és úgy érzi, hogy fontos számára. Rengeteg választ kaptam. Például: lehetőségeket, szabadságot, szerelmet, önállóságot, és még sok hasonló dolgot hallottam. Egy valami azonban mindig elhangzott, ezt persze mindenki másként fogalmazta meg,

Igazi barátokat szereztem.

Ez talán közhelynek hangozhat, mert "bárhol" találhatunk barátokat, de azt gondolom a kollégiumban, szorosabbak ezek a szálak. Mielőtt kollégista lettem, már akkor is voltak barátnőim, barátaim, de itt pár nap, hónap alatt olyan barátokat szereztem, akik úgy érzem, elkísérnek életem végéig.

Együtt élünk, ezért akarva vagy akaratlanul is, de kitapasztaljuk szobatársaink szokásait és alkalmazkodunk hozzájuk. Egymás segítségével vészeljük át a csalódásokat, szakításokat, baráti és családi drámákat. A szobatársaink személyisége, műveltsége mind-mind hatást gyakorol ránk. A kollégiumi közösségben számíthatunk egymásra, és tudjuk mit mondhatunk el és mit kell magunkban tartani, mert szavaink mögött valódi érzések vannak, és mindig meglátjuk egymásban a pozitív dolgokat. Ezért gondolom azt, hogy nem túlzok, ha családról beszélek.

Azonban mindenhol előfordulnak viták, néha ezek sírással végződnek. Általában ezeknek a történeteknek mégis jó a vége majd nagy ölelések, és bocsánatkérések közepette megnyugszik mindenki.

Vas Barbara
10. évf. kollégista

Persze tanárainkról sem szeretnék elfelejtkezni, mert ők nem csak az idejükből áldoznak nekünk, hanem magukból is. Bővítik tudásunkat, példaként szolgálnak, és még lelkiileg is támogatnak.

Pedagógusaink számos kulturális és sport programokat, szerveznek a diákoknak. Hiszen minden tanulónak szüksége van kikapcsolódásra a kemény és fárasztó tanulás mellett.

Ez mellett rengeteg dolgot tudnék

Szappanos Benedek
igazgató

Kósa Istvánné
igazgatóhelyettes

„Lírai kalandozások”
100 éves a Nyugat
irodalmi vetélkedő korhű
jelmezekben

még felsorolni, amiért szeretek kollégista lenni, de ezeket a dolgokat csak az értheti meg igazán, aki a kollégium "világában" él vagy élt.

4-5 év után fájó búcsút veszünk a kollégiumtól, nevelőktől, diáktársaktól, és iskolánktól. Müller Péter szavaival élve: „Van, amikor egy emberi kapcsolat ideje lejár. Barátok ezt értik, és csalódás nélkül tudják tudomásul venni, hogy ezen túl csak ritkán vagy sohasem látják egymást. Ez a szabadság nagy-nagy ajándéka, hogy még csak rossz érzésünk sem marad a válás után-hálásan gondolunk vissza egymásra.”

Persze ez nem azt jelenti, hogy végleg elköszönünk egymástól, mert van hogy életre szóló barátságok kötődnek, és együtt folytatjuk további tanulmányainkat.

Nem szeretném, ha ez búcsúlevélnek hangzana, hiszen a kollégium tele van szeretettel, vidámsággal, mókás és mulatságos történetekkel.

Ezért örülök, hogy kollégista lehetek, és hálás vagyok, hogy itt lehetek (a Táncsics Mihály Kollégiumban.)

Vass Barbara
Kecskemét, Táncsics Mihály
Középiskolai Kollégium
„Arany János” tehetséggondozó
program diákja